

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Anna Nielsen

Citation: Ploug, Carl: "Anna Nielsen", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 412. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid94445/facsimile.pdf> (tilgået 14. juni 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Det er kun en livløs Larve;
Men der, hvor det stod, hvor Pladsen er tom,
Der aabner Guds Himmel sit lyse Rum;
Den mønne forvist han arve.

Der skulle de samles, fric og fro,
Med hannem engang hans Kjære:
Det Haab, som med Kjærlighed og med Tro
Er voxet op i hans Fædrene-Bo,
Skal hjælpe dem Savnet at bære,
Skal lære i Livets bittreste Ve
At sukke ydmygt: „Guds Vilje skal
Højlovet hans Navn skal være!“

— — — — —
†

Anna Nielsen.

— — — — —
Det høje Nordens Saugmø staar og græder
Og hyller sine rene Træk i Flor:
Den Røst, som lifligst tolked hendes Hæder
For Danmarks Folk, har talt sit sidste Ord;
De skjønnne Skikkelser, hvis lange Række
Hen over Scenen skred i Sejersglands,
Dem skjuler nu for evig Gravens Dække;
Hun, som har skaht dem, bær sin sidste Krands.

En Sum af Indtryk, fyldige og klare,
Er Alt, hvad hendes Kunst har efterladt;
Men den skal hendes Samtid tro bevare,
Og Hver, som ejer den, han har en Skat;
En Skat, som ikke Møl og Rust fortærer,
Som øj mod Døgnet's Vexel smelter ind;
En Skat, som altid samme Rente bærer,
Et luttret Hjerte, et opløftet Sind.

Hvad var da denne Magt, som Hendes Minde
Har gjort saa rigt, saa fattigt hendes Savn:
O, det var den: hun var en sødel Kvinde
Af Liv og Sjæl, og ikke blot af Navn;
Og dette Liv hun aanded i hvert Billed,
Og denne Sjæl hvert Træk hun stemple lod;
I alle Skikkelserne, hun fremstilled,
Randt hendes eget varme Hjerteblod.

Fordi hun kunde ned i Dybet dykke
Af Valborgs og af Signes Kjærlighed;
Fordi hun kunde rumme Julies Lykke,
Og kunde maale, hvad Elvira led;
Fordi hun var en Dronning af Guds Naade
I Følelsernes vide, dunkle Land, —
Derfor hun kunde Kunstens Runer raade,
Derfor hun gjorde Illusionen — sand.

Ja, Sandhed var det Maal, som gennem Skinnet
Hun stræbte efter i sin skjønnede Kunst;
Mens Maugen snublede, af det forblindet,
Mens Maugen ledtes vild af Mængdens Gunst,
Gik hun, ydmyg og stolt, sin lige Bane
Med mandig Vilje og urokkelig Mod;
Og Mængden syntes undrende at se
Den Stræbers Værd, den ellers ej forstod.

Men Hun, som i den kulde Høst holdt friske
De rige Krands fra sin Ungdoms Maj,
Hun hørte gennem Mængdens Jubel hviske
Et Budskab fra det Liv, som visner ej;
Af denne Verdens Ros og Møje trættet,
Hun længtes efter Fredens stille Land.
Nu har hun vundet, hvad der er forjettet,
Den Herlighed og Ære, som er sand.

Nikolai Peter Nielsen.

Jarl Hakon sover i den sorte Kiste,
Og Nordens store Helteold er lagt
Med ham til Hvile der. — Han var den Sidste,
Der kaldte den til Liv ved Kunstens Magt;
Den Sidste, i hvis Skikkelse den præged
Sin Manddomsstyrke og sin Ungdomsglød;
Den Sidste, i hvis Stemmes Malm den lød,
Og Nutids Slægter løfted og bevæged.

Var han en Kunstner stor? Var han en mindre?
O, lad Kritiken tie ved hans Grav!
Er det ej nok, taknemlig at erindre
Hvad af sit Overflod hans Snille gav?
Endnu engang at samle i et Billed
Hin fulde Kraft, hin Følelsernes Ild,
Som lued gennem Alt, hvad han fremstilled,
Og banded Vej til Hjerterne hans Spil?

Hans Stemme var den Lur, som Oehlenschläger
Behøved for at vække Folkets Sands;
Hans Læbe var det gyldne Festens Bæger,
Hvor Sangens Drue sprang med dobbelt Glands: